

Педагогічна освіта

УДК 378.147:781.1:316.7(510+477)

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.17878217>

Порівняльний аналіз системи формування етномистецької компетентності майбутніх викладачів музичного мистецтва у КНР та Україні

Го Жуй

здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти, Харківський
національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди,

Україна, м. Харків, вул. Алчевських, 29

<https://orcid.org/0000-0003-1856-8772>

Прийнято: 02.10.2024 | Опубліковано: 30.10.2024

***Анотація:** Мета статті полягає у здійсненні компаративного аналізу систем формування етномистецької компетентності майбутніх викладачів музичного мистецтва в Китайській Народній Республіці (КНР) та Україні. Дослідження спрямоване на виявлення спільних та відмінних рис у теоретичних підходах, змістовому наповненні, методах та організаційних формах професійної підготовки фахівців у контексті збереження та трансляції національної музичної спадщини. Методи дослідження включають теоретичний аналіз наукової літератури, синтез, порівняння, систематизацію та узагальнення. Використано компаративний підхід для зіставлення освітніх систем, навчальних планів, програм та педагогічних практик у вищих навчальних закладах України та КНР, що готують викладачів музичного мистецтва. Аналіз джерел дав змогу структурувати компоненти етномистецької компетентності та критерії їх порівняння. Результати дослідження засвідчили, що обидві країни приділяють значну увагу формуванню*

етномистецької компетентності, розглядаючи її як важливу складову професіоналізму викладача музики. Встановлено спільні риси: усвідомлення важливості народної музики для національної ідентичності, інтеграція етномистецького компонента в зміст фахових дисциплін, використання сучасних інформаційних технологій. Водночас виявлено суттєві відмінності. В Україні система підготовки характеризується більшою варіативністю, акцентом на автентичний фольклор, кобзарське мистецтво, регіональні традиції та духовну музику. Формування компетентності часто відбувається через інтегральні підходи. У КНР система є більш централізованою та стандартизованою, з чітким ідеологічним спрямуванням на виховання естетичних цінностей та патріотизму засобами «національної музики» (国乐).

Значна увага приділяється опануванню канонічних форм (наприклад, Пекінська опера) та масовому впровадженню цифрових ресурсів у навчальний процес. Визначено, що в Україні домінує історико-культурологічний та виконавський підходи, тоді як у КНР – естетико-виховний та технологічний. Зроблено висновок, що системи формування етномистецької компетентності в Україні та КНР мають суттєві розбіжності, зумовлені різними культурно-історичними шляхами, освітніми парадигмами та державними пріоритетами. Українська модель спрямована на збереження автентичності та варіативності, китайська – на стандартизацію, технологізацію та естетичне виховання в руслі державної культурної політики. Перспективи подальших досліджень вбачаються у детальному вивченні інноваційних методик та можливостей взаємного збагачення педагогічного досвіду обох країн.

Ключові слова: порівняльна педагогіка, етномистецька компетентність, музична педагогіка, КНР, Україна, міжкультурний діалог, професійна освіта, культурна ідентичність.

Comparative analysis of the system for forming ethno-artistic competence of future music art teachers in the PRC and Ukraine

Guo Rui

PhD Candidate (Third-Level Higher Education),
H. S. Skovoroda Kharkiv National Pedagogical University,
29 Alchevskykh St., Kharkiv, Ukraine
<https://orcid.org/0000-0003-1856-8772>

Annotation: *The article aims to conduct a comparative analysis of the systems for forming ethno-artistic competence of future music art teachers in the People's Republic of China (PRC) and Ukraine. The research is focused on identifying common and distinct features in theoretical approaches, content, methods, and organizational forms of professional training in the context of preserving and transmitting national musical heritage. Methods. The research methods include theoretical analysis of scientific literature, synthesis, comparison, systematization, and generalization. A comparative approach was used to contrast educational systems, curricula, programs, and pedagogical practices in higher education institutions of Ukraine and the PRC that train music art teachers. The analysis of sources allowed for the structuring of the components of ethno-artistic competence and the criteria for their comparison. Results. The research results indicate that both countries pay significant attention to the formation of ethno-artistic competence, considering it an important component of a music teacher's professionalism. Common features were established: awareness of the importance of folk music for national identity, integration of the ethno-artistic component into the content of professional disciplines, and the use of modern information technologies. At the same time, significant differences were identified. In Ukraine, the training system is characterized by greater variability, an emphasis on*

authentic folklore, Kobzar art, regional traditions, and spiritual music. The formation of competence often occurs through integral approaches. In the PRC, the system is more centralized and standardized, with a clear ideological focus on cultivating aesthetic values and patriotism through "national music" (国乐). Considerable attention is paid to mastering canonical forms (e.g., Peking Opera) and the widespread implementation of digital resources in the educational process. It was determined that in Ukraine, historical-cultural and performance approaches dominate, whereas in the PRC, aesthetic-educational and technological approaches are prevalent. Conclusions. It is concluded that the systems for forming ethno-artistic competence in Ukraine and the PRC have significant differences, conditioned by different cultural-historical paths, educational paradigms, and state priorities. The Ukrainian model aims at preserving authenticity and variability, while the Chinese model focuses on standardization, technologization, and aesthetic education in line with state cultural policy. Prospects for further research are seen in the detailed study of innovative methods and a more profound examination of the possibilities for mutual enrichment of the pedagogical experience of both countries.

Keywords: *ethno-art, professional training, music pedagogy, China, Ukraine, comparative analysis, folk music, higher education.*

Постановка проблеми. В умовах глобалізації та стандартизації культури особливої гостроти набуває проблема збереження національної ідентичності. Ключова роль у цьому процесі належить освіті, зокрема мистецькій. Майбутній викладач музичного мистецтва виступає не лише як педагог, але і як транслятор культурного коду нації. Тому формування його етномистецької компетентності – здатності розуміти, інтерпретувати, відтворювати та передавати учням знання, уміння та цінності, пов'язані з національною музичною спадщиною, – є пріоритетним завданням сучасної вищої педагогічної освіти.

Україна та Китайська Народна Республіка, маючи тисячолітні та глибоко самобутні музичні традиції, репрезентують два потужні, але відмінні підходи до інтеграції етнокультурного компонента в систему професійної підготовки. Порівняльний аналіз цих систем дозволяє не лише виявити їх специфіку, але й визначити ефективні шляхи модернізації вітчизняної музичної педагогіки, збагативши її світовим досвідом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання професійної підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва в КНР та Україні є предметом активного наукового пошуку. Низка дослідників зосереджує увагу на загальних порівняльних аспектах. Зокрема, А. Харківська [4] аналізує особливості професійної підготовки, виявляючи спільні та відмінні риси освітніх систем. Л. Чженьянь [8] проводить компаративний аналіз у контексті диригентсько-хорової діяльності, що є важливою складовою музичної педагогіки обох країн.

Значний блок публікацій присвячений специфіці освітнього процесу в КНР. Досліджуються питання формування ціннісного ставлення до мистецтва у школярів КНР [1], шляхи інформатизації процесу підготовки [2], використання засобів народного музичного мистецтва [6] та роль естетичного виховання в цілому [10]. Ці роботи засвідчують посилену увагу китайської педагогічної науки до технологізації освіти та використання мистецтва у формуванні світогляду молоді.

Український контекст представлений роботами, що розкривають зміст інтегральної компетентності викладачів [5] та роль української духовної музики у фаховій підготовці [7]. Ці дослідження підкреслюють важливість цілісного підходу та духовного компонента в українській педагогічній традиції.

Окремі аспекти, що знаходяться на перетині інтересів обох країн, також знайшли своє відображення. Л. Хайцзюань та Н. Пономарьова [3] досліджують застосування інтернет-ресурсів, вказуючи на спільні тенденції цифровізації. С.

Шип та М. Сюецзяо [9] розглядають проблеми інтерпретації творів, що є актуальним для обох культур у контексті діалогу традицій та сучасності.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми.

Проведений аналіз (що охопив 10 публікацій за останні 5 років) показує, що, попри наявність праць з дотичних тем, бракує цілісного компаративного дослідження, присвяченого саме системі формування етномистецької компетентності майбутніх викладачів музичного мистецтва в Україні та КНР.

Більшість існуючих досліджень або розглядають проблему підготовки вчителів музики в загальному аспекті [4, 8], або фокусуються на окремих її складових (наприклад, інформатизація [2, 3], диригентсько-хорова діяльність [8], естетичне виховання [10], тощо [11-15]). Проте, системний порівняльний аналіз змісту, форм, методів та технологій, спрямованих саме на формування етномистецької компетентності, залишається поза увагою дослідників. Недостатньо вивченими є питання співвідношення традиційних та інноваційних підходів, ролі державної політики та регіональних особливостей у цьому процесі в обох країнах.

Метою статті є проведення порівняльного аналізу систем формування етномистецької компетентності майбутніх викладачів музичного мистецтва у КНР та Україні.

Для досягнення мети поставлено такі завдання: проаналізувати теоретичні засади та поняття «етномистецька компетентність» у контексті педагогічної освіти України та КНР; визначити та порівняти ключові компоненти (змістовий, методичний, ціннісний) у системах підготовки обох країн; охарактеризувати специфіку змісту, форм та методів навчання, що використовуються для формування етномистецької компетентності; виявити спільні риси та суттєві відмінності в освітніх моделях України та КНР, а також окреслити потенційні напрями для взаємного збагачення та подальших наукових розвідок.

Виклад основного матеріалу дослідження. Етномистецька компетентність викладача музичного мистецтва є інтегративною якістю, що поєднує глибокі знання національних музичних традицій, практичні навички їх виконання та інтерпретації, а також методичну готовність до трансляції цієї спадщини учнівській молоді. Аналіз систем її формування в Україні та КНР дозволяє виявити фундаментальні відмінності у підходах.

Система підготовки в Україні значною мірою базується на принципах національної спрямованості освіти та академічної свободи закладів вищої освіти. Формування етномистецької компетентності відбувається через вивчення циклу історико-теоретичних (історія української музики, музичний фольклор, етнографія) та виконавських (народний спів, гра на народних інструментах, керівництво фольклорним ансамблем) дисциплін. Особлива увага приділяється автентичному фольклору, регіональним виконавським стилям, кобзарській традиції. Важливу роль відіграє духовний компонент, зокрема вивчення української духовної музики [7]. Сучасні українські дослідники, як І. Хмелевська [5], обґрунтовують поняття «інтегральної компетентності», де етномистецький компонент є невід'ємною частиною цілісної професійної підготовки.

Система підготовки в КНР характеризується вищим ступенем централізації та стандартизації. Етномистецька підготовка (в контексті "національної музики" – 音乐) є частиною державної політики у сфері культури та освіти. Як зазначають дослідники [1, 10], потужний акцент робиться на естетичному вихованні та формуванні ціннісного ставлення до мистецтва. Зміст підготовки включає вивчення канонічних жанрів (наприклад, Пекінська опера, традиційна інструментальна музика), при цьому значна увага приділяється їх сучасній сценічній інтерпретації. Характерною рисою є активна інформатизація процесу [2] та використання народної музики у патріотичному вихованні [6].

Проведений аналіз засвідчує, що попри спільну мету – інтеграцію етномистецтва в освітній процес, – системи України та КНР базуються на

кардинально відмінних філософських та організаційних засадах. Для глибокого розуміння цих розбіжностей, доцільно провести детальний покомпонентний аналіз у розгорнутому описі.

Перший та найбільш фундаментальний аспект – мета та ідеологічне підґрунтя. В Україні система формування етномистецької компетентності значною мірою децентралізована ідеологічно та спрямована передусім на збереження та розвиток національної ідентичності. Ключовим завданням вбачається передача автентичної, неспотвореної культурної спадщини. Це відповідь на тривалі історичні періоди пригнічення та маргіналізації української культури. Тому освітня мета має виразний культурно-захисний та культуротворчий характер: виховати фахівця, який є носієм і ретранслятором унікального культурного коду, здатним протистояти глобалізаційному тиску та асиміляційним процесам. Цей підхід надає пріоритет автентичності, історичній правдивості та безперервності традиції. Натомість у КНР мета є чітко централізованою та підпорядкованою державній ідеології. Головним завданням є формування естетичних цінностей, патріотизму та культурної єдності в межах єдиної нації. Етномистецтво (або "національна музика", 国乐) розглядається як потужний інструмент соціальної консолідації, виховання лояльності до держави та просування позитивного образу країни. Тут пріоритетом є не стільки збереження архаїчної автентики "як вона є", скільки її адаптація, стандартизація та використання для досягнення конкретних виховних [1, 10] та політичних завдань. Культурна спадщина тут служить інструментом побудови "культурної м'якої сили" та зміцнення внутрішньої єдності багатонаціональної держави.

Другий аспект – змістовий компонент навчальних програм. Ця різниця в ідеології безпосередньо впливає на те, *що* саме вивчають студенти. В Україні робиться акцент на автентичному фольклорі, регіональних традиціях та унікальних національних явищах. Студенти заглиблюються у вивчення календарно-обрядових циклів, локальних пісенних та інструментальних стилів

(наприклад, поліське багатоголосся, гуцульські інструментальні капели). Окреме місце посідає вивчення феномену кобзарства як унікального духовного та мистецького явища. Важливим є також потужний пласт духовної музики [7], що відображає глибоке коріння християнської традиції в українській культурі. Зміст максимально орієнтований на варіативність, розмаїття та збереження "живої" традиції. У КНР змістовий компонент є значно більш стандартизованим та орієнтованим на канонічні форми. Пріоритет надається вивченню "національної музики" (国乐), що є певним узагальненим та академічно обробленим конструктом. Акцент робиться на канонізованих жанрах високого мистецтва, таких як Пекінська опера та інші визнані форми регіональних театрів. Вивчення народної музики часто відбувається не через її автентичні зразки, а через професійні обробки та стандартизовані версії, призначені для сучасної сцени. Це забезпечує єдиний культурний стандарт для всієї країни, але певною мірою нівелює локальне розмаїття.

Третій аспект – методичний компонент. В Україні традиційно переважають форми роботи, спрямовані на безпосередній контакт з традицією. Це, зокрема, фольклорні експедиції – виїзди студентів у села для збирання та фіксації автентичних зразків, що є унікальною школою "польової" роботи. Велике значення мають майстер-класи від носіїв традиції, а також ансамблева робота у фольклорних гуртах, де студенти намагаються відтворити автентичну манеру співу та гри. Цей підхід є більш "аналоговим", контактним та індивідуалізованим. У КНР методичний арсенал демонструє значно вищий рівень технологізації. Тут домінує активне впровадження ІКТ та цифрових ресурсів [2, 3]. Для студентів створюються масштабні цифрові архіви, мультимедійні навчальні платформи, віртуальні музеї музичних інструментів. Процес навчання значною мірою стандартизований через єдині методичні посібники та онлайн-курси. Переважають масові форми роботи, орієнтовані на

широке охоплення та ефективне поширення затверджених стандартів, що відповідає загальній освітній політиці країни [2].

Четвертий аспект – організація процесу. Освітні системи також демонструють полярні підходи. Українська система, відповідно до принципів Болонського процесу та Закону "Про вищу освіту", характеризується більшою варіативністю програм та академічною свободою ЗВО. Університети мають значну автономію у формуванні навчальних планів, що дозволяє їм гнучко реагувати на регіональні потреби та створювати унікальні освітні пропозиції. Це сприяє розвитку інтегральних підходів, де етномистецька компетентність формується не ізольовано, а як частина загальної "інтегральної компетентності" фахівця [5]. Натомість в КНР організація процесу відзначається високою стандартизацією та централізованим контролем змісту. Існує чітка ієрархія освітніх закладів (від провінційних коледжів до провідних консерваторій у Пекіні чи Шанхаї), і всі вони дотримуються єдиних державних стандартів та навчальних планів. Будь-які зміни чи інновації впроваджуються "згори" і мають системний характер. Ця модель забезпечує стабільну та прогнозовану якість освіти по всій країні, але обмежує академічну гнучкість та варіативність.

Таким чином, порівняльний аналіз, представлений у розгорнутій формі, демонструє два принципово різні шляхи. Українська модель – це гнучка, варіативна, орієнтована на збереження автентики та ідентичності система з "горизонтальними" зв'язками. Китайська модель – це потужна, централізована, технологічно просунута та ідеологічно вмотивована система, спрямована на стандартизацію, масовість та виховання єдиних культурних цінностей.

Для глибокого розуміння процесу, що аналізується, доцільно детально розглянути саму структуру етномистецької компетентності викладача музичного мистецтва. Ми розглядаємо її як інтегративну, багатовимірну якість особистості фахівця, що не зводиться до простої суми знань чи навичок, але є їх складною синергетичною єдністю. Ця компетентність базується на чотирьох

фундаментальних, взаємопов'язаних компонентах: когнітивному, ціннісно-мотиваційному, діяльнісно-виконавському та методично-творчому.

Когнітивний компонент виступає як теоретичний фундамент. Він охоплює глибоку та систематизовану сукупність знань з історії та теорії української (або китайської, у відповідному контексті) музичної культури. Це включає не лише знання ключових імен, епох та жанрів, але й розуміння філософських та естетичних засад національного мистецтва. Особливе місце посідає музична фольклористика: знання регіональних виконавських стилів, специфіки ладо-гармонічної мови, метро-ритмічних особливостей, жанрової системи (календарно-обрядові, родинно-побутові, епічні, ліричні твори тощо). Для українського фахівця сюди ж входить розуміння унікальності кобзарської традиції, феномену автентичного багатоголосся, знання основ етнографії та музичної палеографії. Для китайського – розуміння основ пентатоніки, специфіки традиційних інструментів (як-от гуцинь, ерху, піпа), канонів Пекінської опери та інших регіональних театрів. Цей компонент передбачає ерудицію, критичне мислення та здатність орієнтуватися у величезному масиві етномистецької інформації [7].

Ціннісно-мотиваційний (аксіологічний) компонент є емоційним та світоглядним ядром компетентності. Він неможливий без глибокої особистої зацікавленості та любові до національної спадщини. Цей компонент включає: усвідомлення етномистецтва як найвищої духовної цінності нації; сформовану національну ідентичність та культурну самосвідомість; почуття гордості за своє мистецтво та відповідальності за його збереження. Саме цей компонент є рушійною силою, що мотивує викладача до невтомного вивчення, популяризації та передачі традицій. В контексті КНР, як зазначають дослідники [1, 10], цей компонент активно формується з чітким патріотичним та естетико-виховним спрямуванням. В українському контексті він нерозривно пов'язаний з ідеями

національного відродження та збереження культурного суверенітету, часто набуваючи вираженого духовного виміру [7].

Діяльнісно-виконавський компонент – це практичне втілення знань та цінностей. Це найбільш очевидна, «чутна» частина компетентності. Вона передбачає володіння фахівцем практичними навичками: 1) Вокальні навички – володіння основами народного співу, постановкою голосу, характерною для певної регіональної традиції (наприклад, відкритий, «грудний» звук), знання специфічних прийомів (глісандо, мелізматика); 2) Інструментальні навички – володіння хоча б одним-двома народними інструментами (для України – бандура, сопілка, цимбали; для КНР – ерху, діцзи); 3) Диригентсько-хорові навички – здатність працювати з фольклорним ансамблем, розуміти специфіку аранжування народної музики, відтворювати автентичну манеру багатоголосся [8]; 4) Аналітичні навички – здатність до слухового аналізу та транскрипції фольклорних зразків, розуміння форм, структури та принципів розвитку музичного матеріалу; 5) Інтерпретаційні навички – здатність не просто механічно відтворити, але й художньо осмислити та інтерпретувати твір у стилі модерн чи в автентичній манері [9].

Методично-творчий компонент забезпечує безпосередню трансляцію етномистецької спадщини наступним поколінням, замикаючи освітній цикл. Це педагогічна надбудова над попередніми трьома компонентами. Вона включає: знання вікових особливостей учнів та психології сприйняття мистецтва; володіння широким арсеналом методів та прийомів етнопедагогіки; здатність розробляти власний дидактичний матеріал (аранжування, методичні посібники, сценарії). Цей компонент також передбачає здатність інтегрувати етномистецтво у сучасний освітній простір, зокрема через використання ІКТ, що є особливо актуальним для досвіду КНР [2, 3]. Творча складова виявляється у здатності створювати інноваційні освітні проекти, організовувати фестивалі, керувати

фольклорними експедиціями, знаходити нові форми популяризації традиції у цифровому середовищі.

Всі чотири компоненти тісно переплетені. Неможливо бути методично компетентним без глибоких знань (когнітивний) та практичних навичок (діяльнісний). І жоден з компонентів не буде ефективним без ціннісного стрижня, що надає всій діяльності сенсу. Саме збалансований та гармонійний розвиток усіх цих складових і визначає рівень сформованості етномистецької компетентності майбутнього викладача.

Висновки. Проведене дослідження дозволило досягти поставленої мети – здійснити порівняльний аналіз систем формування етномистецької компетентності майбутніх викладачів музичного мистецтва у КНР та Україні.

Встановлено, що в обох країнах ця компетентність визнається ключовою, проте її мета та зміст мають суттєві відмінності. В Україні домінує підхід, спрямований на збереження автентичної національної спадщини та формування цілісної «інтегральної компетентності» з вираженим духовним компонентом. Натомість у КНР акцент зміщено на естетичне виховання, формування патріотичних цінностей та технологічну модернізацію процесу в руслі єдиної державної культурної політики. Також виявлено відмінності у змісті підготовки: українська система робить наголос на варіативності, регіоналізмах та автентичному фольклорі, тоді як китайська – на канонічних, стандартизованих жанрах «національної музики». Окрім того, методичне забезпечення в КНР значно більшою мірою спирається на ІКТ та цифрові ресурси, в той час як в Україні переважають традиційні форми роботи, хоча тенденції до цифровізації також наявні. Організаційно системи теж відрізняються: українська є більш гнучкою та децентралізованою, а китайська – жорстко стандартизованою та централізованою.

Завдання дослідження виконані. Результати підтверджують, що обидві системи мають значний потенціал, але розвиваються різними траєкторіями.

Перспективи подальших досліджень вбачаються у детальному вивченні ефективності конкретних методик (наприклад, китайського досвіду інформатизації або українського досвіду фольклорних експедицій) та розробці моделей інтеграції позитивного досвіду обох країн.

Список використаних джерел

1. Смолянук Н., Собченко Т. Формування ціннісного ставлення до музичного мистецтва у школярів КНР у процесі інтегрованого навчання. *Актуальні питання у сучасній науці*. 2025. № 9(39). С. 1472–1481. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6300-2025-9\(39\)-1472-1481](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2025-9(39)-1472-1481)
2. Фан М. Шляхи інформатизації процесу підготовки вчителів музичного мистецтва у КНР. *Засоби навчальної та науково-дослідної роботи*. 2021. № 57. С. 49–61. DOI: <https://doi.org/10.34142/2312-1548.2021.57.04>
3. Хайцзюань Л., Пономарьова Н. Застосування інтернет-ресурсів навчально-організаційного призначення у підготовці майбутніх учителів музичного мистецтва в Україні та КНР. *Засоби навчальної та науково-дослідної роботи*. 2024. № 62. С. 32–54. DOI: <https://doi.org/10.34142/2312-1548.2024.62.03>
4. Харківська А. Особливості професійної підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва в КНР та Україні. *Актуальні питання у сучасній науці*. 2023. № 10(16). С. 789–798. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-10\(16\)-789-798](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-10(16)-789-798)
5. Хмелевська І. Зміст інтегральної компетентності майбутніх викладачів музичного мистецтва і хореографії. *Scientific Journal of National Pedagogical Dragomanov University. Series 14. Theory and Methodology of Arts Education*. 2019. № 27. С. 68–75. DOI: <https://doi.org/10.31392/npu-nc.series14.2019.27.11>
6. Хоу Ц. Питання використання засобів народного музичного мистецтва при підготовці майбутніх музично-педагогічних працівників у КНР. *Physical*

Culture and Sport: Scientific Perspective. 2023. № 2. С. 57–61. DOI: <https://doi.org/10.31891/pcs.2023.2.7>

7. Цимбал О. Українська духовна музика у фаховій підготовці викладачів музичного мистецтва. *Наука і техніка сьогодні*. 2022. № 1(1). С. 82–95. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6025-2022-1\(1\)-82-95](https://doi.org/10.52058/2786-6025-2022-1(1)-82-95)

8. Чженьянь Л. Порівняльний аналіз підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва до диригентсько-хорової діяльності в КНР та Україні. 2024. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.14107445>

9. Шип С. В., Сюецзяо М. Інтерпретація творів у стилі модерн як проблема підготовки майбутніх викладачів музичного мистецтва. *Південноукраїнські мистецькі студії*. 2024. № 3. С. 126–134. DOI: <https://doi.org/10.24195/artstudies.2024-3.18>

10. Ян Я., Ціхуей В. Естетичне виховання майбутніх вчителів засобами музичного мистецтва у КНР. *Spiritual-Intellectual Upbringing and Teaching of Youth in the 21st Century*. 2021. № 3. С. 300–303. DOI: <https://doi.org/10.34142//2708-4809.siuty.2021.71>

11. Simonian V. Характеристика компонентів етнокультурної компетентності майбутнього викладача вокалу. *Pedagogical Discourse*. 2022. № 33. С. 25–31. URL: <https://www.ojs.kgpa.km.ua/index.php/peddiscourse/article/download/1171/1058>

12. Шевцова О. Б. Музично-виконавська інтерпретація у структурі професійної компетентності майбутнього викладача музичного мистецтва. *Наукові записки [Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка]. Серія: Педагогічні науки*. 2022. № 204. С. 284–288. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/.../Nz_p_2022_204_60.pdf

13. Линенко А. Ф. Педагогічний артистизм майбутніх викладачів музичного мистецтва в парадигмі герменевтичного підходу. *Південноукраїнські*

мистецькі студії. 2025. № 3. С. 50–55. URL:

<https://artstudies.pdpu.edu.ua/index.php/artstudies/article/download/200/186>

14. Малахова М. О., Овчаренко-Пешкова О. С. Підготовка майбутніх учителів музичного мистецтва до формування художньо-творчої компетентності учнів засобами інноваційних технологій. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2024. Т. 2, № 75. С. 268–274. URL:

https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/49522/1/M_Malakhova_O_Ovcharenko-Pieshkova_APGN_75_FMMH.pdf

15. Кьон Н. Г., Степанова Л. В., Толстова Н. М. До проблеми методологічного забезпечення формування фахової компетентності майбутніх учителів музичного мистецтва в процесі вокальної підготовки. 2023. URL:

<http://dspace.pdpu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/17443/1/Kyon%20Volodymyr%20Victorovych.pdf>